

dobu tří týdnů a Eduarda H-a s použitím §u 55 tr. zák. do těžkého žaláře na dobu 3 týdnů, jedním postem zostřenému a doplněnému, a povolil jim současně podmíněný odklad výkonu trestu na dobu jednoho roku. Rozsudek stal se právoplatným. Krajský soud v Hoře Kutné tím, že při kvalifikaci činu a při výměře trestu použil ustanovení trestního zákona ze dne 27. května 1852, čís. 117 ř. zák., porušil zákon ze dne 18. prosince 1919, čís. 1 sb. z. a n. z roku 1920 v ustanovení článku I. čís. 5 tohoto zákona, které předpisuje, posuzovati a trestati čin podle trestních zákonů, platných na místě spáchaného činu, dle nichž mělo býti uznáno na zločin krádeže podle §u 333 uh. tr. zák. u obou obžalovaných jako spolupachatelů ve smyslu §u 70 uh. tr. zák., a zločin měl býti kvalifikován podle §u 336 čís. 3 uh. tr. zák. a §u 48 nov. k uh. tr. zák., trest pak měl býti vyměřen dle II. sazby §u 49 prvý odstavec k uh. tr. zák. Bylo proto podle §u 292 tr. ř. uznáno právem, jak uvedeno. Toto rozhodnutí nemůže ovšem míti účinku proti odsouzeným. Tresty, jim vyměřenými, porušeny byly ovšem též předpisy o ukládání trestu na zločin krádeže, kvalifikovaný dle §§ů 336 čís. 3 uh. tr. zák. a §u 48 nov. k uh. tr. zák., na který jest dle §u 49 prvý odstavec druhá věta nov. k uh. tr. zák. sazbou káznice do 5 let, která mohla býti snížena v nejpříznivějším případě s použitím §u 92 uh. tr. z. jen na 6 měsíců žaláře (§ 24 tr. zák. uh.). Obžalovaným byl však vyměřen trest v trvání daleko kratším, tedy co do délky v jejich prospěch, a poněvadž dle zásady §u 101 uh. tr. zák. mezi různými druhy trestů na zločin uloženými v první radě je rozhodnou délka trestu, není v neprospěch obžalovaného Eduarda H-a ani to, že mu byl vyměřen těžký žalář z o s t ř e n ý, ač uherský trestní zákon zostření trestu nezná, to tím méně, poněvadž u tohoto obžalovaného nebylo použito §u 54 tr. zák. dříve rak., který jest obdobou §u 92 tr. zák. dříve uh., takže vlastně za předpokladů, za jakých soud trest vyměřoval, měl mu býti vyměřen trest káznice v trvání nejméně 2 roků (§ 22 uh. tr. zák.) a vyslovené zostření trestu daleko nevyvažuje rozdíl v tíži trestu co do délky, takže ani toto zostření nebylo odsouzenému Eduardov H-ovi v neprospěch.

Čís. 1692.

Ochrana známek (zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák.).

I obchodování zbožím, v cizině vyráběným a tam oprávněně oznámkovaným v tuzemsku zakládá skutkovou podstatu přečinu § 23 zákona, stane-li se tak bez souhlasu osoby, pro kterou dotyčná známka jest zapsána v tuzemském seznamu a již přísluší výlučné právo k užívání této známky v tuzemsku,

(Rozh. ze dne 4. července 1924, Kr II 519/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromé obžalobkyně do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 29. srpna 1923, pokud jim byli obžalováni Raimund M. a Adolf P. podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro přečin podle § 23 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák., zrušil na-

padený rozsudek vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti soukromé obžalobkyně, uplatňující důvod zmatečnosti §u 281 čis. 9 a) tr. ř., nelze upřítí oprávněnosti. Hlavní a základní omyl obžalovaných a nalézacího soudu záleží v tom, že nerozeznávají mezi firmou »Osram, komanditní společnost v Berlíně«, a soukromou obžalobkyní firmou »Osram, akciová společnost v Praze«, — a mezi známkami, chráněnými v Německu pro onu, a v oblasti republiky Československé pro tuto. O porušení známkového práva firmy »Osram, komanditní společnost v Berlíně« ohledně známek »Osram« a t. d., v Německu pro ni chráněných tu nejde; jde jen o to, zda bylo porušeno známkové právo tuzemské firmy »Osram«, totiž soukromé právo obžalobkyně, ohledně známek, chráněných pro ni v tuzemsku.

Dle §u 23 zákona o ochraně známek trestá se, kdo zboží, které jest bezprávně označeno známkou, již výhradně užívati oprávněn jest někdo jiný, vědomě dá do obchodu nebo chová na prodej nebo k tomuto účelu vědomě známku padělá. Žádá se tedy především, by někomu příslušelo výhradné (výlučné) právo užívací. O tom rozhoduje dle §u 30 zákona ministr obchodu. Stala-li se tato předběžná otázka spornou, měl trestní soud podle §u 30 odst. druhý zákona o ochraně známek — opatřiv potřebné doklady, zejména výpisy z tuzemského rejstříku o p ř í p a d n é m zápise též známek »Osram« a »Osram-Nitra« pro b e r l í n s k o u firmu Osram (známka Wotan jest dle výpisu pro tuto firmu v tuzemském rejstříku zapsána), smlouvu a také doklady o tom, byl-li touto nebo jinou smlouvou zároveň s postoupením patentů, licencí a práv známkových také převeden podnik — v y ž á d á t i s i n e j p r v e r o z r o z h o d n u t í m i n i s t r a o b c h o d u. Předpokládajíc pak, že soukromé obžalobkyni přísluší v tuzemsku výhradné právo, užívati známek v obžalovacím spisu uvedených, byla a jest jen ona oprávněna, označiti své zboží v tuzemsku známkou, pro ni chráněnou, a zboží tak označené dáti v tuzemsku do obchodu — a nikdo jiný, ani ne firma berlínská. Jelikož ani ve spisech se nevyskytují, ani v rozsudku se nevyslovují pochybnosti o tom, že žárovky, o které jde, nebyly soukromou obžalobkyní ani vyrobeny, ani opatřeny známkami, ani dány do obchodu, a že soukromá obžalobkyně nedala k tomu také souhlasu, byly tyto žárovky neoprávněně označeny známkou, chráněnou pro ni v tuzemsku, a nesejde na tom, zda byly žárovky ty oprávněně označeny známkou cizozemskou. Při tom lze ponechati stranou otázku, zda účinkuje výlučné právo na užívání známky v plném svém rozsahu přes hranice tuzemského státu i do ciziny, či zda omezuje se jeho výlučnost, tuzemským zápisem samým o sobě zaručená, na tuzemsko. I za tohoto předpokladu vstupuje zboží v cizině oznámkované, dovozem do oblasti, v níž již na základě pouhého tuzemského zápisu přísluší výlučné právo na užívání známky jejímu držiteli, v zápise jmenovanému, a zboží, třeba v cizině oznámkované, nesmí bez porušení práv tohoto držitele v tuzemsku se prodávati ani dáti do obchodu, bylo-li bez jeho — ať předchozího, ať dodatečného — svolení a tudíž s hlediska jeho práv

v cizině neoprávněně známkou opatřeno. Nerozhoduje tedy místo, kde zboží bylo oznámkováno, nýbrž místo, kde se prodává nebo dává do obchodu. Nezáleží pak ani na tom, zda známkování v cizině nedálo se neoprávněně s hlediska ciziny, protože bylo provedeno osobou nebo se svolením osoby, která jest dle právního stavu, na místě známkování platného, k užívání téže známky v cizině oprávněna. Vždyť zákon neuznává známková práva nabytá v cizině zápisem do tamějšího příslušného seznamu bezpodmínečně, nýbrž toliko tehdy, byla-li dotyčná známka zapsána dodatečně též do seznamu tuzemského. To plyne z §u 32 zákona o ochraně známek, který poukazuje, pokud jde o známky cizozemských podniků, na smlouvy a konvence s dotyčnými státy ujednané, které činí souhlasně — jak podotýká výnos býv. rakouského ministerstva obchodu ze dne 14. října 1892, čís. 49.543 — ochranu známek cizozemských podniků závislou na zápisu známky u obchodních a živnostenských komor ve Vídni a Pešti, z úmluvy mezi Rakouskem a Německem ze dne 6. prosince 1891, čís. 23 ř. zák., z čtvrtého odstavce čl. I. zákona ze dne 24. července 1919, čís. 471 sb. z. a n. a z druhého odstavce čl. I. zákona ze dne 30. června 1921, čís. 261 sb. z. a n. (srovnej i vládní nařízení ze dne 18. května 1922, čís. 151 sb. z. a n.). Nezáleží tudíž na tom, zda berlínská firma Osram vyčerpala oznámkováním a prodejem žárovek, o které jde, svá známková práva. Rozhodným jest jen, zda těmito žárovkami, v cizině oznámkovanými a prodanými, bylo obchodováno v tuzemsku bez souhlasu žalující pražské firmy Osram, pro kterou jsou tyto známky dle zjištění napadeného rozsudku zapsány v tuzemském seznamu, ač-li této firmě přísluší, jak již uvedeno, výlučné právo k užívání sporných známek v tuzemsku. Právní názor nalézacího soudu, který arci není v napadeném rozsudku přesně a určitě vysloven, že práva soukromé obžalobkyně, opírající se o zápis známek do tuzemského seznamu známkového, nebyla dotčena tím, že bylo v tuzemsku obchodováno zbožím, které bylo v cizině opatřeno známkami a dáno do obchodu cizozemským podnikem, který jest v cizině držitelem týchž známek, jest tudíž mylný. Poukaz nalézacího soudu na rozhodnutí německého říšského soudu ze dne 2. května 1902 II 45/02 jest nevhodným, ježto toto rozhodnutí má za předmět případ, kde byl převod známkového práva na soukromou obžalobkyni neplatným, — a rovněž nepřipadným je poukaz nalézacího soudu na další rozhodnutí německého říšského soudu a na literaturu (Seligsohn: »Gesetz zum Schutz der Warenbezeichnungen«, a Finger: »Reichsgesetz zum Schutz der Warenbezeichnungen«), neboť dotčené vývody rozsudku hodily by se na případ, o který tu jde, jen tehdy, kdyby soukromou obžalobkyní byla berlínská firma »Osram«.

Čís. 1693.

Právo opravy ve smyslu §u 19 tisk. zák. přísluší těm, kdož mohou býti dle §u 492 tr. zák. předmětem urážky na cti.

Volební strana (skupina) jest korporací zákonem uznanou ve smyslu §u 492 tr. zák. a jako taková oprávněna k opravě, a to i ohledně takového článku, který se jí výslovně netýká, nýbrž uvádí jen skutečnosti,